

СТАНОВИЩЕ

Б.л. № 45 КД 15/1062

Дата 24.02.17

на

проф. д-р Екатерина Иванова Михайлова

По к.д. №15 от 2016г.

Относно искане на главния прокурор на Република България за даване на задължително тълкуване на разпоредбата на чл. 84, т. 16, изречение второ от Конституцията на Република България по въпроса за обхвата на израза "други доклади на главния прокурор за дейността на прокуратурата по прилагането на закона, противодействието на престъпността и реализирането на наказателната политика", и включва ли се в него доклад по конкретно наказателно производство.

1. Тълкувателни правомощия на КС

Искането, отправено от главния прокурор, е за тълкуване на разпоредба, приета при последното изменение и допълнение на Конституцията от 2015г., обнародвано в ДВ. бр.100 от 18 Декември 2015г. В него главният прокурор се позовава на конкретен правен казус – внесен е проект за решение от народни представители, относно приложението на закона. В определението си от 19 януари 2017г. по допустимостта за разглеждане по същество отправеното до него искане КС също се е обосновал с внесения от народните представители проект за решение (вх.№ 654-02.61 от 09.06.2016г.).

При изработването на становището си съм се водила от разбирането, че тъй като се посочва конкретен случай, при който се застъпват различни разбирания, КС при тълкуването на разпоредбата на Конституцията не следва да се превърне в законодател, а да остане само в полето на тълкувателното си правомощие, а именно изясняване на точния смисъл на определена конституционна разпоредба. Такова разбиране КС многократно е изразявал и в своята практика - Решение № 7 от 4 юни 1996 г. по к.д. № 1/96 г., Решение №8 от 2005г. к.д. № 7/2005 г., Определение № 3 София, 17 септември 2015 г. к. д. № 7/2015 г. и др. Според практиката КС не следва да се превърне в „консултативен орган или да се постави в положението на позитивен законодател, което очевидно е извън правомощията му“.

В Решение № 8 от 1.09.2005 г. к. д. № 7/2005 г., КС е приел, че тълкувателното му правомощие е „абстрактно“ и „не е свързано с определен, конкретен конституционноправен спор.“ Също така, чрез тълкуването трябва всеобхватно да се изяснят „възможни юридически проблеми, които съществуват или които ще възникнат и по чийто точен смисъл се спори... съдът установява смисъла на конституционната норма, не отменя закон и не решава конкретен юридически проблем.“ (Определение № 2 по к.д. № 5 от 2005 г.).

Считам, че чрез настоящето тълкуване на конституционната разпоредба КС следва да изпълни основната си функция да съдейства, за „да се изгради ясна и

безпротиворечива система от норми“, тъй като „Конституцията е живо, действащо право, има пряко и непосредствено действие и стои на върха на пирамидата от нормативни актове“. Чрез тълкуването си КС ще изиграе и превантивната си функция, предотвратяваща използването на санкционните правомощия на КС, в частност обявяването на даден закон за противоконституционен, при издаването въз основа на нея на нормативни актове. (Решение № 8 от 1.09.2005 г. по к. д. № 7/2005 г.)

2. Обхватът на искането за тълкуване на чл.84 т.16 изр.2 Конституцията, отправено от главния прокурор

Главният прокурор поставя въпроса за обхвата на израза „други доклади на главния прокурор за дейността на прокуратурата по прилагането на закона, противодействието на престъпността и реализирането на наказателната политика“. Анализът на самото питане сочи, че главният прокурор се интересува дали в този обхват се включват доклади по конкретно наказателно производство.

Чл. 84, т. 16, изречение второ от Конституцията е прието от НС при последното, пето изменение на основния закон. Текстът не е бил в обхвата на проекта за закон, а се появява като предложение от народни представители между първото и второ четене на закона. Направеното предложение е било предмет на обстоен парламентарен дебат в пленарното заседание на 9 декември 2015.¹, като основният дискуссионен въпрос е бил, може ли НС да „изисква“ и други доклади на главния прокурор. *Отбелязани са и различията между годишните доклади на главния прокурор, внасяни чрез ВСС в НС и тези, „други доклади“, които главният прокурор ще внася сам, без санкцията на ВСС пред НС.*

Законът за съдебната власт², приет след конституционните изменения, предвижда възможност НС да *поиска* внасянето и на други доклади, извън годишните. Според чл.138а, ал.2 от ЗСВ, *по искане* на НС или по своя инициатива главният прокурор внася в парламента и други доклади за дейността на прокуратурата по прилагането на закона, противодействието на престъпността и реализирането на наказателната политика. Конституцията и ЗСВ, в чл. 138а, предвиждат различен режим и ред за внасянето на „другите доклади“ от годишните доклади на главния прокурор:

- Годишните доклади на главния прокурор се внасят от ВСС в Народното събрание, а „другите доклади“ - директно от главния прокурор;
- Годишните доклади са „за прилагането на закона и за дейността на прокуратурата и разследващите органи“, а „другите доклади“ – „за дейността на прокуратурата *по прилагането на закона, противодействието на престъпността и реализирането на наказателната политика*“.

Според мотивите към законопроекта за изменение на ЗСВ се цели създаването на „механизми за повишаване на отчетността на главния прокурор“, като е предвидена процедура за изслушването му от ВСС и от Народното събрание, при която

¹ Стенографски дневник 43 НС, 140 з., 9 декември 2015 г.

² ДВ, бр. 62 от 2016 г., в сила от 9.08.2016 г.

народните представители да могат да поставят и писмено зададени от граждани, институции и неправителствени организации въпроси във връзка с доклада.³

Направено е изменение и в ПОДНС⁴, в който обаче годишните доклади и „другите доклади“ са поставени в един режим.

Становището ми е, че систематичното тълкуване на точния смисъл на понятието „други доклади на главния прокурор“ води до извода, че няма и не може да има съвпадение между „годишния доклад“ и т.нар. „други доклади“. Годишният доклад на главния прокурор по смисъла на чл.84, т.16, изр.1 от Конституцията касае точно определен период от време - една календарна година, и няма как да съдържа друга информация освен „обобщена аналитична информация за дейността на прокуратурата“. Като се има предвид какви са конституционно определените правомощия на прокуратурата по чл.127, то „годишният доклад“ на главния прокурор по прилагане на закона, който се изслушва от НС на основание чл.84, т.16, изр.1 от Конституцията, очевидно ще съдържа обобщена аналитична информация, свързана с тяхното упражняване през изминалата календарна година: следи за спазване на законността като ръководи разследването и упражнява надзор за законосъобразното му провеждане; може да извършва разследване; привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпление, и поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер; упражнява надзор при изпълнение на наказателните и други принудителни мерки; предприема действия за отмяна на незаконсъобразни актове; в предвидените със закон случаи участва в граждански и административни дела.

Ако се възприеме тезата на главния прокурор по искането за тълкуване, че и „другите доклади“ са доклади с аналитична и обобщена информация, то не би имало разлика между първото и второ изречение на чл.84, т. 16 от Конституцията, изключая отрязъка от време и реда, по който се внасят. Това би било твърде **ограничително тълкуване** на конституционната разпоредба.

Конституционният законодател е дефинирал другите доклади като такива, които не са само „за дейността на прокуратурата по прилагането на закона“, а и за „противодействието на престъпността и реализирането на наказателната политика“. След като става дума за различни видове доклади – единия редовен годишен, останалите извънредни „други“, то няма как те да касаят една и съща обобщена аналитична информация. Дори и да се приеме, че по отношение на другите два предмета на докладите по чл.84, т.16, изр.2 от Конституцията, а именно „противодействие на престъпността“ и „реализирането на наказателната политика“, се касае за обобщена аналитична информация, която НС да иска от главния прокурор, то систематичното тълкуване на израза „други доклади“ за „прилагане на закона“ по чл.84, т.16, изр.2 в сравнителен план с „годишния доклад“ на главния прокурор „по прилагане на закона“, изключва дублирането на аналитична обобщена информация и насочва към извода, че „другите“ доклади касаят друг вид информация по прилагане на закона и изпълнение на правомощията на прокуратурата.

³ Законопроект за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт 602-01-34, <http://www.parliament.bg/bg/bills/ID/42215/>

⁴ ДВ, бр. 86 от 2016 г., в сила от 04.11.2016 г.

След като от систематичното тълкуване на чл.84, т.16, изр.2 във връзка с чл.84, т.16, изр.1 от Конституцията, се стига до извода, че „другите доклади“ не са въведени, за да дублират обобщената аналитична информация в „годишния“ доклад, то изясняването на смисъла на конституционната разпоредба изисква да се даде отговор на въпроса за степента на конкретност на т.нар. „други“ доклади по прилагане на закона.

Конституционният законодател не е изрично изключил „доклади по конкретни наказателни производства“. Следователно, КС в своята тълкувателна дейност не би следвало да ги изключва, тъй като това ще означава дописване на Конституцията със заявка отнапред и абстрактно, че такива доклади са изначално изключени.

Въпросът на главния прокурор изисква от КС да анализира конкуриращи се конституционни принципи и ценности в контекста на правомощията на НС по чл.84, т.16, изр.2 от Конституцията, и на тази база да очертае най-общо докъде могат да се простират тези правомощия.

3. Конституционни принципи и ценности, имащи отношение към тълкуването на чл.84, т.16, изр.2 от Конституцията

Разделение на властите

Доколкото се касае за правомощия на НС, единствен титуляр на законодателната власт в Република България, по отношение на главния прокурор, който е орган от системата на съдебната власт, неизбежно тълкуването на чл.84, т.16, изр.2 от Конституцията извежда на преден план **принципа на разделение на властите**. В основата на теорията на разделението на властите стои политическата свобода като цел, която се гарантира чрез недопускане на прекомерна концентрация на власт и злоупотреба с нея.

Трайна е практиката на КС, според която разделението на властите е средство за предотвратяване на евентуален произвол от страна на държавните органи. Този конституционен принцип не трябва да се възприема като „китайска стена“ между различните власти, а властите трябва да си взаимодействат (Решение №6 от 1993г. по к.д.№4 от 1993г.) В същата посока са и Решение №1 от 1999г. по к.д.34 от 1998г., и Решение № 8 от 1.09.2005 г. по к. д. № 7/2005 г., според които трите власти „са обвързани с отношения на взаимен контрол и възпиране“; „разделението на властите не трябва да води до изолация, а до сътрудничество и взаимодействие между тях“. Следователно основният смисъл на принципа на разделение на властите е свързан с тяхното взаимно сътрудничество, възпиране и баланс, който предполага всяка една от тях да притежава възможност за контрол върху другите.

Правомощието по чл.84, т.16, изр.2 от Конституцията на НС всъщност разширява отчетността на главния прокурор отвъд годишните доклади и по този начин утвърждава първенстващото място на НС в държавната система на България като република с парламентарно управление. Поради това трябва: да се осигури от една страна осветяване на дейността на прокуратурата по изпълнение на закона, а от друга - невъзможност на законодателната власт да се вмества в осъществяването на функциите на съдебната; да се осигурят механизми за балансиране на взаимоотношенията между тях, като не се изземват функции, а се гарантира конституционно установения баланс, който вече включва и отчетност на главния прокурор пред НС. Отчетността, в това число и за дейността на разследването по конкретно дело, трябва да се формулира по законен начин, който да не „може да повлияе негативно върху вътрешното убеждение на

разследващите органи, а проявата на такъв интерес да поставя под съмнение тяхната обективност и безпристрастност“ - решение № 9 от 2011г. по к. д. № 7 от 2011г.

Независимост на съдебната власт

Същевременно Конституцията извежда в чл.117, ал.2 от Конституцията принципът, че съдебната власт е независима. Пряко следствие от това е автономията на прокуратурата при осъществяване на своите правомощия по чл.127. Като се има предвид по какъв начин се конституират органите на съдебната власт в сравнение с органите на изпълнителната власт в конституционната система на България, то правомощията на НС по отношение на главния прокурор не могат да възпроизвеждат класическите форми на парламентарен контрол, типични за отношенията между законодателната и изпълнителната власт. Отчетността на главния прокурор пред Народното събрание не е елемент от класическите форми на парламентарен контрол. Следователно, **към главния прокурор не могат да бъдат отправяни въпроси и питання от народните представители, аналогични на въпросите и питаннята до Министерски съвет и до отделни министри, предвидени в чл.90 от Конституцията.**

По какъв начин в ПОДНС ще бъде уредена процедурата, по която ще се искат „други“ доклади по прилагане на закона, които не съдържат аналитична обобщена информация, **и каква ще е степента на конкретност на тези други доклади, няма как отнапред да бъде указано от Конституционния съд.**

Право на информация

Другата основна конституционна ценност, която има отношение към тълкуването на степента на конкретност на т.нар. „други доклади за дейността на прокуратурата“, касае **правото на информация по чл.41 от Конституцията**⁵. Съдържанието на правото на информация по смисъла на чл.41 е обсъдено подробно в тълкувателно Решение № 7 от 4.VI.1996 г. по к.д. № 1/96 г. В него се подчертава, че правото да се търси, получава и разпространява информация по чл.41, ал.1 принадлежи на всеки и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани.

Всъщност отчетността на главния прокурор пред Народното събрание е проявление на конституционната ценност заложената в правото на информация по чл.41 от Конституцията, и по-специално правото на обществото да бъде информирано, съответно Народното събрание, получавайки от главния прокурор „други доклади“ по въпроси, касаещи дейността на прокуратурата.

В посоченото тълкувателно решение КС подчертава, че разпоредбата на чл.41 от Конституцията задължава държавата да се въздържа от намеса при упражняване на правото на информация. Ограничаването на тези права е допустимо само с цел охраната на други, също конституционно защитими права и интереси и може да става единствено на основанията, предвидени в Конституцията. Разбирането на Конституционния съд е, че при налагането на ограничения върху правото на информация органите на законодателната, изпълнителната и съдебната власт са длъжни да държат сметка за

⁵ КРБ, Чл. 41. (1) Всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

(2) Гражданите имат право на информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права.

високата обществена значимост на правото на информация, поради което изключенията се прилагат ограничително и само за да осигурят защита на конкуриращ интерес.

Това е още един аргумент в полза на изведеното по-горе разбиране, че Конституционният съд не може да дописва при тълкуването чл.84, т.16, изр.2 Конституцията, и да изключва изначално от обхвата на т.нар. други доклади по конкретни наказателни производства.

След като „информацията по конкретни наказателни производства“ не е въведена като изключение в конституционните разпоредби за правото на информация, то тя не може да бъде допълнително изключвана с тълкувателно решение на КС.

В подкрепа на застъпената теза е и т. V от диспозитива на Решение № 7 от 4.VI.1996 г. по к. д. № 1/96 г., в която КС подчертава: „Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до *общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път.* То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация...“

Коя е общественозначимата информация, за която Народното събрание може да иска „други доклади“ за дейността на прокуратурата по прилагане на закона, очевидно следва да се уреди по законодателен път в ЗСВ и ПОДНС. **Не може Конституционният съд отнапред да изключва и ограничава всякаква възможност в обхвата на тази общественозначима информация да влиза при определени условия определена част от „информацията по конкретни наказателни производства“.**

Неяснотата как и в какъв обем информация може да се съдържа в „другите доклади“ произтича и поради твърде общите правни формулировки в нормативните актове, които са издадени за приложението на конституционния текст. Нещо повече, ПОДНС *поставя в един и същи законов режим* годишните доклади на главния прокурор, които се внасят от ВСС и „другите доклади“. Тези разпоредби противоречат на конституционния текст, тъй като както отбелязах по-горе, двата вида доклади се приемат по различен ред, имат различно предназначение, различен интензитет, различен обем от информация. Поради това следва да *се установи по законодателен път, като се държи сметка на конституционните норми,* които полагат основите на системата на действащото право в Република България (Решение № 10 от 1994 г. по к. д. № 4 от 1994 г.), *обхвата на информацията на „другите доклади“, която да бъде съобразена и с изискването на чл.41, ал.1, изр. 2* от Конституцията, а именно, информацията да не може да бъде насочена срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала. Ограничаването на информация съгласно втората алинея на чл.41 от Конституцията също изисква законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ.

В искането за тълкуване на конституционната разпоредба е поставен и въпросът за това, дали ще се наруши следствената тайна, в случай че се изнася информация по конкретно дело. Решение № 9 от 2011г. по к. д. № 7 от 2011г. подробно се е занимало в мотивите си и в особените мнения към него с това, че *няма легално определение за понятието следствена тайна.* Не е последвало и изменение на НПК, според чийто чл. 198, ал. 1 следствена тайна е неразгласяване на материалите по

разследването в досъдебната фаза на наказателния процес, освен с разрешение на прокурор.

Според принципите на демократичното управление достъпът до информация не би трябвало да е монопол на една единствена структура, била тя и прокуратурата. Така би се стигнало до абсурдни резултат, при който "следствената тайна" е с по-голяма степен на правна защита от държавната и служебната тайна (виж особеното мнение на съдиите Благовест Пунев и Румен Ненков по к.д. № 7 от 2011 г.). Бих желала да отбележа, че относно държавната и служебната тайна има приет и действа закон - Закон за защита на класифицираната информация, Обн., ДВ, бр. 45 от 30.04.2002 г. с последващите изменения и допълнения. Обратното – за следствената тайна съществува само един текст в НПК, който оставя цялата информация на преценката на прокурора.

Следва да се има предвид, че КС е приел това решение, преди конституционното изменение от 2015г. Предвид факта, че има законова регламентация на класифицираната информация, вкл. при какви условия до Народното събрание и отделни народни представители достига информация, съставляваща държавна и служебна тайна, то по аргумент на по-силното основание, не може отнапред да се изключва достъпа на Народното събрание до „информацията по конкретни наказателни производства“, особено като се има предвид, че, първо, не всяка информация от тях е „следствена тайна“; и второ, конституционните разпоредби не са извели особен статут на „следствената тайна“ в сравнение с държавната и служебната тайна, така че да бъде на специално основание ограничаван достъпа на Народното събрание до следствената тайна.

Принципите на *разделение на властите, на независимост на съдебната власт, правото на информация* не функционират изолирано един от друг или пък в състоянието на йерархичност. В основата на демократичното управление лежи „взаимодействието на народния суверенитет, разделението на властите и правовата държава“ - решение № 9 от 28 юли 2016 г. по к. д. № 8/2016 г. Конкуренцията на конституционни принципи и ценности се решава от КС във всеки отделен конституционноправен спор в рамките на правомощията за обявяване на противоконституционност на законови разпоредби. Тя не може да бъде абстрактно и отнапред решена с тълкувателно решение на КС относно отчетността на „информацията по конкретно наказателно производство“, защото това би означавало КС да се превърне в позитивен конституционен законодател.

4. Отчетност на главния прокурор

Отчетността на главния прокурор е въпрос, който е поставян, дискутиран и продължава да е актуален и в настоящия момент. Относно възможностите за това да се осъществява подобна дейност се е произнасял и КС, като в своето Решение № 8 по к. д. № 7/2005 г. отделя специално внимание в т.4, в която се разглежда възможността да се извърши конституционна промяна, предвиждаща, че дейността на прокуратурата, следствието и МВР при осъществяването на единна държавна политика в борбата с престъпността може да се наблюдава от Народното събрание. В същото решение е даден отговор и за това, че въвеждането на отчетност от страна на главния прокурор пред НС не би следвало да се възприема като нарушение на принципа за разделение на властите и независимостта на съдебната власт.

С направеното конституционно изменение се постига предписанието, което КС е дал в своето тълкувателно решение. Възможността да се предоставят и „други доклади“ от главния прокурор пред парламента се различава от процедурите на парламентарния

контрол, осъществявани от НС спрямо правителството и отделните министри, предвидени в Конституцията.⁶

За това, че следва да се регламентира и засили отчетността на главния прокурор, се говори и в препоръките за напредъка на България по механизма за сътрудничество и проверка в Доклада на Комисията до Европейския парламент и Съвета от 25.1.2017 г. В доклада са направени препоръки за създаване на механизъм за отчитане пред широката общественост, в това число „да се създаде механизъм за публично отчитане на напредъка по дела за корупция по високите етажи на властта, за които вече има информация в общественото пространство. При зачитане на презумпцията за невинност, главният прокурор следва да докладва за разследванията и за повдигнатите обвинения.“

Службата за подкрепа на структурните реформи също отправя препоръки за отчетността на прокуратурата пред Народното събрание. Службата счита, че „започнатото, що се отнася до отчитането на главния прокурор пред Народното събрание, следва да се доразвие чрез упражняването на по-редовен надзор върху работата на прокуратурата от страна на Народното събрание. За тази цел препоръчваме официална комисия, излъчена от състава на Народното събрание, да следи работата на службата на главния прокурор в нейните различни измерения.“

Считам, че отчетността на главния прокурор следва да се уреди на законово ниво, тъй като конституционноправните норми се формулирани с висока степен на абстрактност и обобщеност, представляват норми-принципи, норми-концепции.

Създаването им като приложимо право следва да отчете конкуренцията на принципите и ценностите каквито са разделението на властите, независимостта на съдебната власт и правото на информация.

Отчетността на Главния прокурор може да се изрази в представянето на доклади, които са за прилагането на закона, действия или бездействия при противодействие на престъпността и реализирането или не на наказателната политика. Без да се изнасят и засягат лични данни и друга защитена информация, не би следвало да представлява проблем предоставянето на информация от главния прокурор като: има или не

⁶ Решение № 8 по к. д. № 7/2005 г.

Според КС „няма работеща конституционна система, която да предвижда и осигурява абсолютна независимост на която и да е от трите власти, защото необходимото равновесие се постига чрез взаимно възпиране. Балансът предполага всяка една от тях да притежава възможност за контрол върху другите. Същевременно модерният конституционализъм изисква динамичното равновесие на властите да се постига чрез сътрудничество и взаимодействие между тях и това се отнася на първо място до областите, представляващи неоспорим национален приоритет, какъвто без съмнение е борбата с престъпността... Народното събрание като свободно избран, общодържавен представителен орган на нацията заема първенстващо място в държавната система. Като единствен титуляр на законодателната власт чрез приеманите от него актове то определя насоките на държавната политика в различните сфери на обществения живот. Ето защо съдът счита, че в една парламентарна република Народното събрание би могло да има своето място не само в определянето, но и в наблюдението и анализа на резултатите от държавната политика за противодействие на престъпността и че поначало приемането на такава разпоредба в Конституцията не представлява промяна във формата на държавно управление. Същевременно съдът отбелязва, че включването на подобен текст, за да бъде в синхрон с основни конституционни принципи на действащия основен закон, следва да се предхожда от изясняване на конкретните форми, в които ще намерят израз тези правомощия на Народното събрание. В частта му относно органите на съдебната власт не бива да се възпроизвеждат класическите форми на парламентарен контрол, типични за взаимоотношенията между законодателната и изпълнителната власт, защото това би означавало такава намеса, която фактически променя основата, върху която е изграден конституционният модел на държавата, и би засегнало формата на държавно управление, установена от основния закон.“

образувано разследване; на кой етап се намира производството; има ли напредък по дела за корупция по високите етажи на властта, за които има информация в общественото пространство. Такъв доклад би могъл да съдържа данни за обема на доказателствения материал, извършените до момента процесуално-следствени действия, причини за евентуално настъпили усложнения в разследването, отражение на обществено известни обстоятелства, натовареността на ангажираните в производството лица, взаимодействие с други институции, потребности от съдействие и др.

Такава информация и досега се предоставя публично от страна на прокуратурата, като до сега не е уредена правно възможността как и в какъв обем народните представители биха могли да потърсят отчетност от страна на прокуратурата.⁷

5. Заключение

Считам, че обхватът на израза „други доклади на главния прокурор за дейността на прокуратурата по прилагането на закона, противодействието на престъпността и реализирането на наказателната политика“, не включва само доклади с аналитична и обобщена информация. Изразът „други доклади на главния прокурор за дейността на прокуратурата по прилагане на закона“ следва да се тълкува в смисъл и на доклади, които предполагат по-голяма степен на конкретност отколкото тази, която се съдържа в годишните доклади по прилагане на закона, включително при определени от закона и ПОДНС условия и информация по конкретни наказателни производства.

Екатерина Михайлова

⁷ <http://www.prb.bg/bg/news/aktualno/specializiranata-prokuratura-priklyuchi-dejstviyat/>

В съобщение на страницата на прокуратурата на Република България от 22 февруари 2017г. се изнася информация свързана с конкретно наказателно дело, за което е внесен проект за решение от народни представители, посочен в искането за тълкуване от главния прокурор и в определението за допустимост по настоящето производство на КС. В съобщението се изнася информацията, че специализираната прокуратура е приключила действията по разследване по делото КТБ.

В края на съобщението:

„Действията по разследването по делото „КТБ“ приключиха в кратки срокове предвид изключителната фактическа и правна сложност на казуса. Поради обществената значимост и интереса на огромен брой български граждани към хода на досъдебното производство, както и наложената от ръководството на Прокуратурата на Република България политика на откритост пред обществото за работата на институцията, след разрешение от наблюдаващите прокурори, ще публикуваме пълния текст на предявените обвинения от Специализираната прокуратура по делото КТБ.

В момента се извършва техническа обработка на постановленията за привличане, за заличаване на личните данни и банковата информация в тях.

Обработват се всички над 5 000 страници постановления за привличания.

Поради това обвиненията, със заличени лични данни, ще бъдат публикувани в следващите дни.“